

мираните преживявания, разработват ги чрез таланта си и ги въплътяват в различни форми на хубавото.“¹²

Това, което Димитър Димов вижда у художника, следва да бъде разбирано и в един широк план. Неговите персонажи обикновено също са чувствителни и преживяващи света не спокойно, а с цялата си душа. И още: те пишат текстове чрез сътворяване на биографията си или чрез някаква дейтелност. Онова, което те вършат, е текст, а не реален живот. Зад всяко произведение на изкуството обаче, уточнява той, не може да се търси подсъзнателен мотив.¹³

Същото Димитър Димов вижда и за сюжета на художественото произведение.

Сюжетът не трябва непременно да е „свързан с минали потиснати преживявания у художника, нито този сюжет трябва непременно да носи, макар и слаб, отпечатък от тези преживявания“¹⁴. Смисълът на творчеството е художникът да се отърси от „натиска на подсъзнателното“¹⁵, което обикновеният човек може да направи чрез волята. Този натиск е неприятен и може да доведе до извратяване на личността или до нервно разстройство.

Въобще психоаналитичната теория за изкуството за Димитър Димов служи като съединително звено между останалите по-стари естетически системи.

В другата си ранна статия – „Възродената метафизика“¹⁶, Димитър Димов цитира резултатите от работата на Фехнер и Вунд.

Той не приема представите им за душата като „свкупност в всички психологически процеси в даден индивид, осветени от фосфоричната светлина на самосъзнанието“¹⁷. За него

¹² Пак там, с. 47.

¹³ Пак там, с. 47.

¹⁴ Пак там, с. 47.

¹⁵ Пак там, с. 47.

¹⁶ Димов, Д. Възродената метафизика. // Ученически поход, 1928, № 5-6.

¹⁷ Пак там, с. 47.